GS 1065

Fem aldeles nya och wackra

Wisor,

Den Första:

Conrad och Sophie:

Lär, Älskare! I Älskarinnor kära, rc.

Den Andra:

Flicka lilla, i gröna lunden rc.

Den Tredje:

Gosse lilla, i ängen gröna rc.

Den Fjerde:

Flick-Auktionen.

Uti Assyriens fordna land rc.

Den Femte:

Jag satt och spann, då hände sig rc.

Norrköping. 1831,
At d. Fr. Raams Enka.

Den Femte:

Jag satt och spann, då hände sig Der kom en yngling här om dagen; Hans blåa öga tjuste mig, Och i hans blick såg jag behagen, Och rådnan på hans kinder brann; Jag satt så brydd, men spann och spann :,:

2. Förtroligt nalkades han mig, Och hälsade godag min flicka. Jag rådnade och tråden sig Smög ur min hand och hjertat picka! Jag tog den, åter sammanbann, Och satt så brydd, men spann och spann. :,:

3. Med ömhet kysste han min hand, Och swor att ingen hand war lika Så skön, som denna i wårt land, Så mjuk, så hwit, så rund tillika. Hans loford wäg till hjertat hann; Jag satt så brydd, men spann och spann. :,:

4. Han sträckte kring mitt lif sin arm, Berömmandes de fina trådar; Och från hans mun, så röd, så warm, Hwars uttryck något ömt bebådar: I hwarje blick en känsla brann, Jag satt så brydd, men spann och spann. :,:

5. Emedlertid hans sköna mund, (Jag wet ej huru han sig böjde) Just mötte min i samma stund, Då jag mig öfwer Sländan höjde, Då kysste mig den sköna man; Jag blef så brydd, men spann och spann. :,:

6. Med ifwer bort jag honom sköt, Och han med djerfhet mig förföljde, Och i sin öppna famn mig slöt, Och mig med tusen kyssar höljde. Jag frågar: Syster, gick det ann, Att jag satt längre qwar och spann. :,:

7. En ryslig syn: "Sophie! Sophie! min flicka, Skall du ifrån din kära Conrad gå? Skall jag af tårar afskedsskålen dricka? O himmel hwad för sorg skall jag nu få!" :,:

8. "Nu flyttar jag," sad hon, "min Conrad, Till himlens land, bereda rum för dig, Der skall wi sist ett ewigt bruddpar, bära Den kronan, som nu himlen skänker mig. :,:

9. Begråt ej mig, gör dig ej sorg och smärta, Du war uppriktig mot mig, mer än god, Farwäl," sad' hon! och då hon utsagt detta, Blott räckte handen, suckade och dog. :,:

10. Ej trodde jag att dödens hand skull sluta Den glädjen, som näst Gud, den högsta war; Derföre här wi hastigt sötman njuta, Man snart wi bort ifrån hwarandra far. :,:

11. Re'n tyst jag ser dig bland de sälla sitta Der uppe i odödlighetens land! Jag fattig är, men dock en prydlig kista Och swepduk, jag dig gifwer med min hand. :,:

12. Gråt Conrad! nu Sophie i jorden gömmes. Din graf jag alltid nu besöka skall. Du aldrig, aldrig af din Conrad glömmes, Wi mötas sist i himlens Bröllops-sal. :,:

Den Andra:

Flicka lilla i gröna lunden, kom hwila dig. Det ljufliga hon talte, det roade mig.

2. Ensammen att sofwa, med ingen på sin arm, Och utan lilla wännen, kan jag ej blifwa warm.

3. Som de rinnande bäckar, som den swallande sjö, Så rinner mitt hjerta till dig min lilla mö.

4. Mitt hjerta det leker, som löfwen på Linn, Ack torde jag önska att du wore min!

5. Mitt hjerta jag liknar wid fisken på nät För dig har jag wandrat otaliga sjät.

6. Min häst han står sadlad, min bössa är spänd För dig har jag wandradt förutan all änd.

7. Under skuggriker häck der woro ett par Den ena min kära, den andra war jag.

8. Falska flickor i werlden är intet att lita på, De tubba och de läcka så många de kan få.

9. Du tycker du är rik och jag ringa nog Din rikdom dig swiker som snön föll i fjol.

10. Du tycker du har pengar att lita dig på Men om du får lefwa så går de wäl åt.

11. Flickan hon war på sitt fjortonde år. Hwar gång jag ser flera, jag dricker deß skål.

12. Din skål will jag dricka och tänka på dig Så länge som bloden är warm uti mig.

13. Men om jag bortreser ett år eller tu Kanhända du aldrig får blifwa min brud.

14. Men om jag bortreser, kommer aldrig mer igen, Så kan det wäl hända du blir ej min wän.

15. Gråter du ej förr, så gråter du wäl då När hästen står sadlad och jag sitter på.

16. Gråter du ej förr, så gråter du wißt då När båren står tillreds och jag ligger på.

17. Gack först till min säng, gack sen till min graf Der ligger lilla wännen den du älskat har.

18. Min lycka är liten och motgången stor Mina tårar de tillra som regn uppå jord.

Den Första:

Conrad och Sophie.

Kär älskare! I älskarinnor kära, Nu utaf mig —mitt öde jag frambär! Helt ung, af kärleken jag nu fått lära, att han en flyktig glädje för oß är. :,:

2. Ack hwad jag njöt, då första gnistan wäcktes Då jag i blomsterlund spasera ut, Der handen af en ärbar flicka räcktes. Att denna tröst skall nå så hastigt slut. :,:

3. Ne'n såg jag deß uppriktighet med tårar, Deß ömma hjerta till mig tolka så: Du på det högsta nu mitt hjerta sårar, Om jag dig ej med tiden skulle så. :,:

4. Således blef wår slutsatts, tiden bida För att med åldren mera mognad få, Till deß en man, som oerhördt månd rida, Kom som en sägel till mig, sade så: :,:

5. "Som kulan far, dig strax på hästen kasta, ty din Sophie med döden kämpa må Ej gifwes tid det aldraminsta rasta, Sophie hon bad jag dig skull' säga så:" :,:

6. Wid deßa ord af fasa jag kullstjelpte, Jag dånade och nästan döder låg, Till de mig en wattenbägar skänkte Och sedan tröstlös hästen sadlad såg. :,:

Den Tredje:

Goße lilla i ängen gröna Kom sätt dig bred-wid mig; Och se på denna rosen sköna, Så will jag också se på dig.

2. Du är så dägelig och präktig Liksom en ängel för min syn, Och wore jag dig öfwermäktig Wist blef du min af de i byn.

3. Om Föräldrarne wilja kunde Wi bli ett äkta par, jag anser dig liksom en lilja Ty du är ganska lik din far.

4. I kärlek skall wår tid framflyta Liksom en sakta rinand' bäck, Så att mången skall förtryta, Som tror sig wara mera käck.

5. Hwad bör man önska mer i tiden Än huslighet och tarftigt bröd; Ty snart är wåra lefnadsår förliden Och det berättas: wi är' död.

6. Således är ej wärdt att fika Efter rikedoms öfwerflöd, De omsörger må de snika Hafwa, som ej wilja dö.

7. Wi skola usle hjelpa, trösta, Till wår och andras föresyn, Och icke oß af lyckan bröstа, Som mången gör i grannas byn.

8. Som gift jag denna wisan skrifwer Ehur enfaldig den ock är. Jag går till sängs, ty afton lider Och sofwer tills jag solen ser.

9. God morgon du min äkta maka Hur har du sofwit denna natt? Jag mår helt wäl, skall ej försaka Att gå till Sta'n och köpa hatt.

10. Om du så will så må du följa Och se dig om hwad nödigt är, Af pengar ha wi mycken mölja Uti förråd, om det blir Mehr.

11. Och skulle så försynen skicka, Att det en dotter skulle bli, Så will jag hafwa allt till pricka Som omtänkt mor, det skall du si.

12. Som wi tillsammans finart få barn Då är min wilja och min tröst, Att wårna barn från lyckens gatan sjå det du måtte lefwa nöjd.

13. Befästnig hjelpa, hjelpa, trefnad, Jag önskar ofta och wänner många; Så må wi flera nöjd wåt lefnad, Med ro och lugn, samt tröstefång.

Glit-Auktionen.

Uti Afgrens forbna land Det war i lyckliga upptagen, Att flickor, mogna för gymens band, Förtagliges genom klubbslagen.

2. Så flickorna uti städant fall Gett mangrant samlade blifwit, Utropets de, tills gossen blef all, Efter den tour wi här skrifwit.

3. Den ständige flickan störst togs fram, Och wid utropet af denna Brita friare stretto med larm, Och stötte hwarandra stämma.

4. Gen fäder's alla wackra gått bort, Och flora pengar de skaffat, Skjutning derpå ej skedde så gått: Men ständet blott hade skattat.

5. Och når de flora blott woro qwar, Man nödgades ha flugheten, att hwad för förhetten samlat war förtäcke hela sulheten.

6. Man, nemligen, fram den sula tog, Och sen wat lefnad, Med ro och lugn, samt tröstefång.